

РЕШЕНИЕ

№ 5362

гр. София, 05.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **14043** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба подадена от Д. И. В. срещу постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки (ПЧОНОМ) на основание чл. 208, ал. 1 от ДОПК изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. издадено от публичен изпълнител при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., потвърдено чрез непроизнасяне на решаващия орган в срока посочен в чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Жалбоподателят сочи, че постановлението е незаконосъобразно. С постановление с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - С., са допуснати обезпечителни мерки – налагане на запор върху банковите й сметки върху сумата 41 359, 47 лв. в това число 38 556, 31 лв. – главница и 2 803, 16 лв. – лихви. В резултат на допълнително извършена проверка на 18.11.2011 г. в НАП, офис „Център“ е установено, че общият размер на задълженията й установени с декларации е 1 782, 36 лв. В противоречие с установените факти и обстоятелства е постановено обжалваното ПЧОНОМ, с мотива, че задължението е частично погасено. Не става ясно дали задължението е платено или погасено по давност. От обстоятелствената част на постановлението не може да се установи основанието, вида и размера на установените публични задължения. Лисват изпълнителните основания – декларациите, от които може да се направи извод върху кои вземания по вид и размер на 1 075, 82 лв. е

наложен заповор. Ако се приеме, че това са задълженията посочени в писмо изх. № 10-94-00-61 от 25.04.2012 г. подписано от директор на офис „Център“, възразява срещу тях, тъй като посочените задължения не съществуват. Налагането на обезпечителните мерки е направено при липса на изпълнително основание и в производството са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Преценката за затрудненото събиране на задълженията е направена на база на предполагаемите размери на задълженията. За преценка на обезпечителната нужда, публичния изпълнител не е изследвал въпроса за налични активи и установяване на липсата на такива. Предвид изложеното моли съда да отмени обжалваното от нея ПЧОНОМ. Претендира разноси.

Отвeтникът - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че към момента дължими от В. са само сумите по декларации посочени в т. 11 и т. 12 от постановлението. Моли съда да постанови решение с което отхвърли жалбата, по съображения изложени в писмени бележки. Претендира юрисконултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С постановление № 863 от 28.10.2011 г. с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 41 359, 47 лв. по банкови сметки на Д. И. В., както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 31 търговски банки на територията на страната, подробно описани в постановлението. Като мотиви за постановяване на постановлението е посочено, че не са погасени и ще се затрудни събирането на изискуеми публични задължения в размер на 41 359, 47 лв. (от които 38 556, 31 лв. – главница и 2 803, 16 лв. – лихви) за Д., ЗО, ДОО и УПФ, установени с 12 броя декларации описани в постановлението, подадени от В. в периода 2006 г. – 2011 г.

С обжалваното в настоящето производство постановление изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208 ал. 1 от ДОПК издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП е отменено частично постановление № 863 от 28.10.2011 г. с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г., като е оставен в сила заповор върху вземания на В. в размер на 1 782, 36 лв., в това число главница 1 075, 82 лв. и лихва към 18.11.2011 г. – 706, 54 лв. Като мотиви за издаване на постановлението е изложено единствено, че задължението е частично погасено. Не е посочено върху кои от посочените в постановлението вземания за Д., ЗО, ДОО и УПФ, установени с 12-те броя декларации подадени от В. в периода 2006 г. – 2011 г. заповор е оставен в сила.

На 25.04.2012 г. до жалбоподателката е изпратено писмо изх. № 10-94-00-614/25.04.2012 г. подписано от директор офис „Център“ при ТД на НАП – С., с което същата е уведомена, че след направена проверка на 18.11.2011 г. за задълженията, установени с декларации, общият размер на задълженията ѝ е в размер на 1 782, 36 лв. по 8 броя посочени в писмото декларации.

Постановленията, писмото, както и покана за доброволно изпълнение от 28.10.2011 г. са връчени на В. на 08.05.2012 г.

Постановление № 863 от 28.10.2011 г. с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г. и

ПЧОНОМ изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. са обжалвани от Д. И. В. с жалби вх. № 10-94-00-614 от 14.05.2012 г. до директора на ТД на НАП – С..

С решение № ПИ-104 от 23.05.2012 г. директора на ТД на НАП – С., като е приел, че предмет на разглеждане в производството пред него е жалбата на В. срещу постановление с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г. на публичен изпълнител, е оставил без разглеждане жалбата на В., в частта, с която се иска отмяна на наложени обезпечителни мерки - запор върху банкови сметки за обезпечаване на задълженията установени с декларация вх. № 220021002140034 от 28.04.2011 г., поради липса на правен интерес, а в останалата част е оставил жалбата без уважение като неоснователна.

Представена е справка за задълженията на В. към 18.06.2013 г., в която като непогасени са отразени задължения по посочените в т. 11 и т. 12 от постановлението декларации № 6109 от 13.02.2006 г. и № 2210К636 от 13.04.2007 г., в размер съответно на 680, 33 лв. (от които 361, 51 лв. – главница и 318, 82 лв. – лихви) и 488, 72 лв. (от които 484, 00 лв. – главница и 4, 72 лв. – лихва). Тези декларации, представляващи изпълнителни основания съгласно чл. 209. ал. 2. т. 2 от ДОПК не са представени по делото.

Представени са и вносни бележки за внесени от В. суми в ТД на НАП – С. през 2005 г. и 2006 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

ПЧОНОМ изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е връчено на В. 08.05.2012 г. Обжалвано е от нея пред директора на ТД на НАП – С. в предвидения в чл. 208, ал. 2 от ДОПК 7-дневен срок от съобщаването му с жалба депозирана на 14.05.2012 г. С постановеното от директора на ТД на НАП – С. решение № ПИ-104 от 23.05.2012 г. административният орган се е произнесъл по жалбата на В. срещу постановление с изх. № 10-94-00-614 от 28.10.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., но не и по жалбата ѝ срещу ПЧОНОМ изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. Предвид това съдът приема, че на 28.05.2012 г. е изтекъл предвиденият в чл. 197, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок за произнасяне на горестоящия административен орган. Жалбата на В. въз основа на която е образувано настоящето производство подадена по пощата на 06.06.2012 г. т.е – в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне на директора на ТД на НАП – С.. Предвид изложеното в определение № 6616 от 15.05.2013 г. постановено по адм. дело № 4968 по описа за 2013 г. на Върховния административен съд, Първо отделение, съдът приема, че за В. е налице правен интерес от обжалване на постановлението. Жалбата ѝ е процесуално допустима, което задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Съгласно нормата на чл. 208, ал. 1 от ДОПК, отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5 от ДОПК. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно.

В случая към момента на постановяване на ПЧОНОМ изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП от В. не е било направено искане за отмяна на обезпечението, поради което съдът приема, че то е издадено

служебно от публичния изпълнител, който, съгласно нормата на чл. 208, ал. 1 от ДОПК се явява компетентният орган.

Съгласно нормата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК решаващият орган, съответно съдът, отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията по чл. 208, ал. 1, изречение първо от ДОПК или че са налице условията по чл. 199, ал. 2 от ДОПК. В случая не се спори, че условията по чл. 199, ал. 2 от ДОПК не са налице, тъй като от страна на жалбоподателя не е направена замяна на наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Наред с това не се твърди и не са представени доказателства актовете въз основа на които са установени публичните вземания на В. (посочените в постановлението декларации) да са обявени за нищожни, обезсилени, отменени или изменени, което би било предпоставка за отмяна на обезпечението съгласно чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5 от ДОПК. Следователно при преценката си досежно това налице ли са предпоставките за отмяна на обезпечението съдът следва да прецени дали е налице посочената в чл. 208, ал. 1, изр. първо, предл. 1 от ДОПК хипотеза, а именно дали публичното задължение на В. установено с описаните в постановлението 12 броя декларации е погасено.

С оспореното ПЧОНОМ публичният изпълнител служебно е отменил обезпечението за сумата над 1 782, 36 лв. (с мотиви, че същото е частично погасено) и е оставил в сила запора върху вземания на В. в размер на 1 782, 36 лв., в това число главница 1 075, 82 лв. и лихва към 18.11.2011 г. – 706, 54 лв., но не е посочил по отношение на кои от описаните в постановлението вземания за Д., ЗО, ДОО и УПФ, установени с 12-те броя декларации задължението е погасено и по кои от тях запора е оставен в сила. Не е посочено и по какъв начин (поради плащане или погасяване по давност), са погасени частично задълженията на В.. По този начин на практика административният акт се явява лишен от мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му. В него следва да са посочени ясно и недвусмислено както правните норми за издаването му, така и конкретните факти, въз основа на които административният орган е упражнил предоставената му компетентност. Именно на базата на изложените в акта мотиви съдът следва да извърши преценка за съответствието на акта с материалноправните разпоредби и с целта на закона. В случая, за да извърши преценка дали запора в размер на 1 782, 36 лв. следва да бъде отменен, съдът следва да разполага с данни върху кои от вземанията запора е оставен в сила и с кои от посочените в постановлението 12 броя декларации са установени тези вземания. Непосочването на тези обстоятелства препятства съда да извърши преценка дали с представените по делото платежни нареждания са погасени задължения на В. за които запора е оставен в сила, съответно – дали обезпечението следва да бъде отменено. Изпратеното до В. писмо изх. № 10-94-00-614 от 25.04.2012 г. на директор офис „Център“ при ТД на НАП – С. е издадено след постановяване на постановлението и съдържащата се там информация не може да замести липсата на мотиви в него. Същото се отнася и за твърденията на процесуалния представител на ответника относно това, кои от сумите посочени в постановлението са дължими и по кои от декларации са те. Наред с това, въпреки дадените на ответника изрични указания, по делото не са представени посочените в постановлението декларации, представляващи съгласно разпоредбата на чл. 209, ал. 2. т. 2 от ДОПК изпълнителните основания въз основа на които е допуснато

принудителното изпълнение. Така съдът не разполага с данни и какъв е бил първоначалния размер на задължението на В. преди извършените от нея погасявания. Липсата на мотиви в обжалваното постановление препятства съда да се произнесе по съществуване досежно наличието или липсата на предпоставките за отмяна на обезпечението, независимо от предоставеното му с нормата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК правомощие за това. Изложеното налага заключението, че обжалваното ПЧОНОМ следва да бъде отменено, а преписката следва да бъде върната на публичния изпълнител – за ново мотивирано произнасяне след преценка на настъпилите след постановяването му нови факти и обстоятелства.

На настоящия състав е известно, че с влязло в сила решение № 5044 от 19.07.2013 г. постановено по административно дело № 6182 по описа за 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 16-ти състав е отменено решение № ПИ-104 от 23.05.2012 г. на директора на ТД на НАП – С., в частта му, с която е оставена без уважение жалбата на Д. И. В. срещу постановление с изх. № 10-94-00-614/28.10.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., в частта с която е наложена обезпечителна мярка заповор върху банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление за сума в размер над 803, 76 лв., по декларация № 2210К636 от 13.04.2007 г. и е отменено постановлението в посочената част. Решението е известно и на страните по настоящето дело, които са и страни по адм. дело № 6182 по описа за 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 16-ти състав. То обаче не може да бъде взето предвид при постановяване на настоящето решение, тъй като е постановено след приключване на устните състезания по делото (по аргумент за противното от чл. 142, ал. 2 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК). В същото време в представената по настоящето дело справка за задълженията на В. към 18.06.2013 г., като непогасени по декларация № 2210К636 от 13.04.2007 г. са отразени задължения в размер на 488, 72 лв. (484, 00 лв. – главница и 4, 72 лв. – лихва). Това обстоятелство, следва да бъде взето предвид при новото произнасяне от публичния изпълнител, както и да се извърши проверка дали направените от жалбоподателката плащания за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2006 г., за които по делото са представени вносни бележки, са взети предвид при определяне на размера на непогасените й задължения по посочената декларация.

При този изход на спора, съдът следва да осъди ответника да възстанови от бюджета си направените от жалбоподателя разноски по делото в размер на 10, 00 лв. – за заплатената държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 208, ал. 3 от ДОПК вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК и с пар. 2 от ДР на ДОПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. В. постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки изх. № 10-94-00-614 от 18.11.2011 г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., потвърдено чрез непроизнасяне на директора на ТД на НАП.

ВРЪЩА преписката публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за ново мотивирано произнасяне досежно наличието или липсата на основания за отмяна на

обезпечението, при съобразяване с мотивите в настоящото решение.

ОСЪЖДА директора на ТД на НАП – С., да възстанови на Д. И. В., с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] от бюджета на ТД на НАП - С., сума в размер на 10, 00 лв. (десет лева), представляваща направени по делото разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: